

sterens Øre, er den bedste Vej, de kunne gaa ad, igennem Mandal-Bertelsen ude i Ny Vestergade Nr. 17. Saa sagde den højtærede Formand, at han forlangte Beviser. Jeg vil gerne tillade mig overfor den højtærede Formands Henstilling og overfor Ministerens Tale at fremsætte et Par Beviser i saa Henseende.

Jeg skal da nævne, at i Vinter var der en Fru — jeg skal bag efter meddele Justitsministeren Navnet. (*Justitsministeren* [Alberti]: Jeg ønsker ikke at modtage private Meddelelser!). Ja, saa skal jeg meddele det, til hvem der maatte ønske det. Naar jeg nu og senere i min Tale kommer til at berøre enkelte private Forhold, skal jeg søge ikke at komme nærmere ind paa disse end højst nødvendigt. Jeg kalder altsaa Damen Fru L., men er, som sagt, villig til at meddele hendes fulde Navn til hvem, der maatte ønske at faa det at vide.

Formanden: Jeg vil advare det ærede Medlem mod unødigt at drage private Afærer ind i Debatten.

Borgbjerg: Jeg skal heller ikke drage mere frem end absolut nødvendigt til Belysning af Justitsministerens Administration. Denne Fru L. søgte Skilsmisse under meget vanskelige Forhold, det var en meget vanskelig Skilsmisssituation. Der blev indgivet Andragende gennem Overretssagfører Wiberg, og det laa i Maaneder oppe i Justitsministeriet. Fruen søgte Audiens hos Justitsministeren, men modtog Afslag. Saa gik hun til Mandal-Bertelsen, og Mandal-Bertelsen indsendte saa Andragende om Skilsmissebevilling, og den kom i Løbet af 14 Dage. En saadan Omstændighed kan kun bidrage til at styrke den almindelige Tro paa, at naar man gaar til Justitsministeren gennem Mandal-Bertelsens Kontor ude i Ny Vestergade, finder man hurtigere og villigere Øre end ellers hos det høje Justitsministerium. Jeg skal nævne en anden Sag, som ogsaa belyser Bondekulturens ypperlige Repræsentation, denne kyske, bundhæderlige og sædelige Bondekulturs udmærkede Repræsentation i det højtærede Ministerium. I sin Tid forbød Politidirektøren Dagmar Hansen at optræde paa Varieté her i København. Direktør Lorenzen vilde gerne have dette Forbud ophævet og engagere hende og indsendte gennem sin Sagfører, Overretssagfører Heinrichy, Andragende derom, men det lykkedes ikke. Saa gik han — ja, jeg maa her gøre en Rettelse: det var gennem Overretssagfører Wiberg, Lorenzen ind-

sendte sit Andragende, og det var gennem Overretssagfører Heinrichy, Fru L. indsendte sit. Da nu Lorenzen ikke kunde opnaa, hvad han ønskede, gik han til Mandal-Bertelsen, og Mandal-Bertelsen gik til Justitsministeriet, og saa blev det tilladt Dagmar Hansen at optræde i Lorenzens Varieté. Lorenzen blev saa glad derover, at han helt ophørte med at være i Forbindelse med sin gamle Sagfører og antog Mandal-Bertelsen som Sagfører, da han havde vist sig at have saa udmærkede Egenskaber. Ja, det er Reklame — jeg kan ikke gøre ved det —, men denne Reklame kan kun være en Reklame, naar Folk tro paa, at de paa særlig hensigtsmæssig Maade finde Justitsministerens Øre ved Hjælp af denne Forretning.

For øvrigt kom den højtærede Justitsminister hverken i sin Tale i Gaar saa lidt som i sin Tale forleden ind paa noget som helst Kærnepunkt i den Kritik af hans Administration, som er fremdragen her af mig og flere Medlemmer her i Salen. Hans Indlæg var et Sagførerindlæg, gjort ganske dygtigt, om man vil, ganske behændigt, det var et godt Sagførerindlæg for en meget slet Sag, hvor han dvælede udførligt og trættende og kedsommeligt ved alle mulige Detailler, men omhyggelig sprang af, hver Gang han kom til Kærnepunktet i Sagen. Den højtærede Minister har — det ville ærede Medlemmer give mig Ret i — ikke sagt et eneste alvorligt Ord til Forsvar for sin Uddeling af Biografteatret til Fru Køhler og den unge Hennings. Det Punkt er han stadig gaaet uden om, han har ikke kunnet fremsætte sine Motiver derfor. Den højtærede Justitsminister har ikke kunnet sige et alvorligt Ord til Forsvar for Brevet til „Middagsposten“s Redaktion.

Den højtærede Justitsminister sagde, at det var et ærerørigt og groft Angreb, der i denne Artikel i „Middagsposten“ var rettet mod hans afdøde Vens Minde. Jeg siger nu: Hvis dette Angreb i „Middagsposten“ var groft og ærerørigt, havde der været 2 Veje at gaa: enten Foranstaltningen af Sagsanlæg mod Bladet til Mortifikation af dette ærerørige Angreb eller den rolige Afventen af Fortsættelsen af Artikelrækken. Var den sidste Vej valgt, vilde det have vist sig, at det ikke var et groft og ærerørigt Angreb, der var ført eller tilsigtet. Og en saadan Fortsættelse var paatænkt og planlagt.

Den højtærede Justitsminister sagde i Gaar, at han ikke kendte Artiklen ved Selvlæsning. Det lyder nu højst besynder-